

Představa a realita

Jan Boublík: „Když nám jako čerstvým žákům II. stupně před dlouhým časem paní učitelka vyprávěla o společnosti Post Bellum a jejich záslužné činnosti, ukazovala výsledky práce tehdejších našich deváťáků, netušili jsme, že i my se jednou do projektu „Příběhy našich sousedů“ zapojíme. Naše cesta projektem byla opravdu zajímavá, přínosná a poučná. A tak jsme se seznamovali s pracemi našich předchůdců a vzorů, navštívili jsme program při předávání čestných občanů Prahy 5, kde byli vyznamenáni pan ing. Kraus a pan ing. Šedivý – tedy pamětníci našich předchůdců. Když jsme se dozvěděli jméno našeho pamětníka, hned jsme si ho vyhledali na internetu, plánovali jsme co a jak, poznali báječné manžele Čermákovi, které jsme navštívili dvakrát, byli jsme na Letné na výstavě, kde jsme plnili úkoly, a zase jsme plánovali, jak dál, jak můžeme informace uchopit, co bychom ještě mohli dodat, co vylepšit, rozdělovali jsme si úkoly, kreslili, psali povídky, vybírali fotografie, smolili animaci, vyrazili po stopách Franze Kavky, tedy životní lásky našeho pana Čermáka, pořád dokola jsme poslouchali nahrávky pamětníka a rozhodovali se, jak jeden lidský život vtěsnat do třiminutové nahrávky v Rozhlase, psali scénář, zpívali naši písničku. Pravda, někdy jsme se neshodli hned, chvíli se dohadovali, než jsme našli společnou řeč. Už před tím jsme byli kamarádi, ale tenhle projekt z nás udělal dobrou partu.“

Julie Vyskočilová: „11. února 2018 jsme se jako diváci zúčastnili předávání čestných občanství Prahy 5. Celý večer doprovázela hudba kapely, která vyplňovala pauzy mezi jednotlivým předáváním čestných občanství. Viděli jsme se s jedním z minulých pamětníků naší paní učitelky Erbenové. Pan Šedivý byl velice milý a sympatický. Večer měl velice příjemnou atmosféru a celé předávání a příběhy pamětníků a všech účinkujících bylo velice dojemné. A už jsme se začali těšit na naše setkání s „naším“ budoucím pamětníkem v příštím školním roce. To jsme ještě netušili, jak zajímavého člověka potkáme – pana doktora Josefa Čermáka.“

Carina Burlac: „Když jsme se přihlásili do tohoto projektu, nikdo jsme nevěděli, co nás čeká. Jak to bude vypadat? Koho budeme mít? Bude nás to bavit? Co nám to přinese do života? Tyto otázky jsme si kladli všichni. Teďka už víme, že to nebylo zbytečné, a že toho nelitujeme, ba naopak. Naučili jsme se spolupracovat, i když to někdy bylo těžké i únavné, protože jsme každý jiný. Naučili jsme se nové věci, které bychom se nikdy nenaučili sami. Navštívili jsme místa, která bychom nenavštívili, například Český rozhlas. Seznámili jsme se s novými lidmi, kteří nás doprovázeli do konce projektu. Více nás to sblížilo. Nejenom jako tým, ale i jako přátele. Přineslo nám to spousta nových zkušeností, které se nám budou vždy hodit. Musíme především připomenout, že jsme měli úžasného pana pamětníka, který je inteligentní, laskavý, přátelský a velmi milý. A zároveň žena pána Čermáka, která je příjemná, usměvavá a půvabná. Děkujeme, že jsme je mohli poznat a oni nás. Děkujeme paní učitelce, že nás do toho projektu přihlásila a samozřejmě všem děkujeme, kteří se na tom podíleli a pomohli – hlavně naší milé patronce Hance.

Erik Emichel: „Moje představa o tom, že lidé prožívající kritická historická období jako byla válka či politické pronásledování museli nutně bojovat o holý život, se úplně nenaplnila. Navzdory nelehkým situacím bylo možné se někdy těch nejdramatičtějších okolností třeba díky odborným schopnostem a soustředěné práci vyvarovat nebo alespoň je lépe snášet. Milí Čermákovi, moc vám oběma děkujeme za velmi příjemný čas s vámi strávený. Vím, že jsme vás i pak atakovali svými dotazy a vy jste nám vždy ochotně odpovídali. Jen doufáme, že i ve vás zůstane hezká vzpomínka na naše setkání.“

Martin Štika: „Ačkoliv nebyl náš pamětník v koncentračním táboře či na bojišti 2. světové války, díky jeho vyprávění jsme se dozvěděli, jaký byl život v protektorátu, na vesnici v době vlády komunistů, co to byl Odeon, poznali jsme jméno těžko uchopitelného spisovatele Franze Kafky, který není zařazen do osnov základní školy..., ale hlavně jsme se seznámili se dvěma báječnými lidmi, jejichž vyprávění jsme poslouchali bez dechu.“